CON RẮN

TRONG muôn vật Đấng Tạo-Hóa dựng nên, con rắn là một loài khôn-ngoan, giảo-quyệt hơn hết, đến nỗi khi ma-quỉ muốn nhập vào loài vật để cám-dỗ loài người, thì con rắn vừa ý ma-quỉ hơn hết (Sáng 3 : 1). Theo lời các nhà khoa-học, đời xưa con rắn có thể đi bằng đuôi, không phải bò bằng bụng như bây giờ, và

Rắn đương ếm mồi

cũng có mấy thứ rắn mình có hoa, mùi rất đẹp-đẽ, lộng-lẫy. Nhưng từ khi nó hiến thân cho ma-quỉ, thì cả loài nó bị ghét-bỏ, nó phải bò bằng bụng, ăn bụi đất, và bị người ta ghê-sợ.

Khi rủa-sả nó trong vườn Ê-đen, Đức Chúa Trời bắt nó phải ăn bụi đất; đến khi Chúa tái-lâm, mọi lời rủa-sả của Ngài bị bỏ đi, nhưng chỉ riêng con rắn cứ phải ăn bụi đất; dù tính-tình các loài vật khác sẽ được đổi mới, con rắn sẽ vẫn cứ thế! (Sáng 3 : 14, 15; Ê-sai 65 : 25).

Lẻn vào vườn Ê-đen

Lần đầu và lần cuối-cùng nói đến con rắn, thì Kinh-Thánh dùng nó để chỉ về ma-quỉ, là Sa-tan; cũng một thể ấy, lần đầu và lần cuối-cùng nói về ma-quỉ, thì Kinh-Thánh gọi nó là «con rắn» (Sáng 3 : 1, 2; Khải 20 : 2).

Lời tiên-tri thứ nhất trong Kinh-Thánh luận về con rắn bị đoán-phạt, nhưng cũng cắn chân Đấng Cứu-thế (Sáng 3 : 15). Khi Đấng Cứu-thế đến, Ngài đã đạp con rắn (là ma-quỉ) dưới chân Ngài, nhưng cùng một lúc ma-quỉ đã xui-giục người ác giết Ngài. Bởi sự chết trên núi Gô-gô-tha, Ngài đã thắng Sa-tan, đạp đầu nó, và trừ-diệt nó đời đời vô-cùng (I Gi. 3 : 8).

Dấu hỏi thứ nhứt trong Kinh-Thánh ở Sáng-thế ký 3 : 1, tức là Sa-tan hỏi Ê-va về Lời của Chúa. Ta thử nghĩ xem, có phải dấu hỏi (?) trông như một con rắn mang-hoa sắp phun người ta không? Vả, khi nào chúng ta đánh dấu hỏi theo Lời của Đức Chúa Trời, thì ma-quỉ chắc đang dùng tính nghi-ngờ mà cắn chết linh-hồn chúng ta!

Con rắn đã vào vườn Ê-đen, vì Chúa cho phép nó thử loài người; nhưng

chẳng có con rắn nào được phép vào Ba-ra-đi, là vườn Ê-đen của nước thiên-đàng.

Chực làm hại Phao-lô

Khi ông Phao-lô bị đắm tầu tại Man-tơ, gặp mùa đông, tiết giời lạnh, mọi người đều kiếm củi đốt để sưởi; khi đang đốt một khúc gỗ kia, thì một con rắn lục ở trong thấy nóng bò ra, và nhảy vào tay ông Phao-lô; những thổ-dân tưởng con rắn đó là một quỉ đến để liễu-kết tính-mệnh của một kẻ sát-nhân, và chắc rằng đó là sự báo-thù tự-nhiên. Nhưng về sau họ thấy ông Phao-lô không đau-đớn gì cả, họ liền đổi ý, cho ông là một vị thần. Còn ông Phao-lô chỉ rũ con rắn đó vào lửa, nó bị đốt cháy, thế là hết chuyện! (Xem Công-vụ 28: 1-6).

Chuyện nầy có một ý thiêng-liêng rất hay. Phao-lô làm hình-bóng về tín-đồ; con rắn, là ma-quỉ, từ lửa địa-ngục lên, muốn cắn chết chúng ta, nhưng nó chẳng làm hại chúng ta được; chúng ta nhờ Đức Chúa Jêsus mà thắng nó, và nó lại phải vào lửa địa-ngục nữa, ở đó đời đời vô-cùng.

Sợ ánh nắng mùa hạ

Nếu phơi nắng mùa hạ, thì loài rắn mau chết, nên khi mặt trời chói-lọi, nó phải núp trong bóng tối. Các nhà bác-vật-học nghiệm rằng con rắn lục-lạc *(serpent à sonnettes)* phơi nắng mùa hạ hai mươi phút thì chết. Tấn-sĩ *R. L. Ditmars*, làm ở động-vật học-viện của thành Nữu-ước, đã chứng thực như thế. Quả thật, Mặt Trời Công-Bình sẽ hủy-diệt mọi sự thuộc về «con rắn đời xưa» (Khải 20: 2).

Khi Đức Chúa Jêsus đã dùng Lời Kinh-Thánh, là ánh nắng thiên-thượng, mà thắng cơn cám-dỗ, thì «ma-quỉ bèn bỏ đi» (Ma 4: 11). Cũng vậy, nếu tín-đồ đi trong ánh sáng của Lời Đức Chúa Trời, ắt sẽ thoát khỏi mưu ác của ma-quỉ.

Con Rồng rất oai-mạnh

Có chỗ Kinh-Thánh nói con rắn là «con rồng.» Con rồng làm hình-bóng rất rõ-ràng về ma-quỉ, là «vua-chúa của thế-gian mờ-tối này» (Êph. 6: 12), được người ta tôn-trọng rất nhiều, đáng sợ-hãi, và cầm quyền trên các miền cao, đến nỗi dường như muốn ở trên trời, chiếm lấy nơi rất tôn-nghiêm (Khải 12: 18 và 20: 2; Ê-sai 27: 1; Gi. 14: 30; II Cô 4: 4; Êph. 2: 2; Ê-sai 14: 13, 14, v.v.).

Con rồng ở trên cao và con rồng ở dưới nước đều làm hình-bóng về Sa-tan muốn chiếm lấy sự tôn-kính của đời, kiêu-ngạo vô-cùng, và xưng mình là tốt-lành, đẹp-đẽ (II Cô 11: 14); nhưng nó thật rất nguy-hiểm, vì nó thường xui-giục lòng người ta nghi-ngờ Đức Chúa Trời và Lời của Ngài.

Lê-vi-a-than đáng sợ

Trong sách Gióp đoạn 40 và 41 có nói rất rõ-ràng về con rồng nước, là hình-bóng về ma-quỉ oai-mạnh và đáng sợ; so-sánh với nó, thì người ta rất yếu-hèn, nhỏ-mọn như con cào-cào vậy! Khi chúng ta suy-nghĩ về đoạn này, thấy kẻ thù-nghịch của chúng ta lớn là dường nào, thì chúng ta sẽ hết cậy mình, kíp chạy đến cùng Chúa. Thật rõ-ràng chỉ có Ngài cứu được chúng ta khỏi tay kẻ thù-nghịch oai-mạnh và đáng sợ, là ma-quỉ! «Lê-vi-a-than» trong Gióp 40, 41 cũng là con rắn đời xưa (Ê-sai 27: 1). Chữ «nước» có ý-nghĩa hình-bóng chỉ về các nước, các dân trên thế-gian này (Khải 17: 15 và 13: 1). Con rắn nước, là ma-quỉ, đến quấy-rối loài người, là tôi-mọi của nó; nó ăn bụi đất của xác chết (Sáng 3: 14, 19; I Gi. 5: 19).

Nhưng, cảm-tạ Chúa, chẳng bao lâu nó sẽ bị đoán-phạt! «Đức Chúa Trời bình-an sẽ kíp giầy-đạp quỉ Sa-tan dưới chân anh em... Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va sẽ dùng gươm cứng, lớn, và mạnh mà phạt lê-vi-a-than, là con rắn lẹ-làng, phạt lê-vi-a-than, là con rắn cong-quẹo, và Ngài sẽ giết con vật lớn dưới biển» (Rô 16: 20; Ê-sai 27: 1).—*Chị Hoa-Hồng.*